

kirkelig Sag, vilde jeg for mit Vedkommende have afviesceret ved hvad den ærede Minister har foreslaaet.

Ordføreren: Et æret Medlem af Udvalget, der nylig havde Ordet (Drejer), har havt en formel Betænkelse, forsaavidt han meente, at Anordningens Indhold ikke kunde siges behørig at foreligge til Vedtagelse ved denne Behandling, idet det nemlig forekom ham, at den ikke havde foreligget ved den første. Jeg skal blot med et Par Ord herimod erindre, at Anordningen ikke blot er forelagt af den ærede Minister samtids med Lovudkastet, men den er endogsaa paaberaabt i Lovudkastet med udtrykkelige Ord, idet der tales om Noget, der seer „i Henhold til kongelig Anordning af 2den Oktober 1862“; Forhandlingerne vise derhos, at den har været Gjenstand for Dmtale, og jeg maa tilstaae, at jeg seer ikke, at enten Forretningsregulativet eller Grundloven indeholder Noget, der med afgjørende Føie kan berettige til at drage i Tvivl, at man her kan vedtage dens Indhold som Lov, uagtet den ikke formelig har foreligget som Forslag til Lov ved første Behandling. Imidlertid skylder jeg at tilføie, at det ærede Medlem selv kun lagde siden Vægt paa denne Betænkelse og navnlig erklærede, at det var ikke det Hensyn, der var det bestemmende for hans Stilling til Sagen.

Hvad dernæst angaaer den høitagtede Ministers Stilling til Sagen, maa jeg være fuldkommen enig med ham i, at han naturligtvis ikke kan see nogenomhelst Misbilligelse, naar denne ikke udtrykkelig bliver udtalt og voteret; ja jeg troer endogsaa, at den ærede Minister for denne Sag maa see en stor Anerkjendelse og Billigelse deri, at man fuldstændig optager og vil have Varigheden sikret af de Bestemmelser, han har truffet i Anordningen. Jeg skal saaledes slet ikke lægge Vægt paa, at forsaavidt jeg erindrer, næsten alle de Talere, der her have havt Ordet, og deriblandt, haaber jeg, ogsaa jeg selv, ikke have lagt Dølgemaal paa, at vi troede, at den ærede Minister havde indlagt sig Fortjeneste, havde gjort en god Gjerning ved endelig at indføre disse Bestemmelser i det virkelige Liv. Jeg troer imidlertid, at

man har nogen Urret, naar man lægger saa aldeles ringe Vægt, som enkelte Medlemmer have gjort, paa, om disse for det religiøse Liv i Samfundet vigtige Bestemmelser komme tilstede i en Lovs høitidelig Form fremfor i en Anordning. Det er jo allerede berørt, at Ministrene vegle, og naar vi see hen til, ikke blot de Modstandere af Forslaget, som her have ytret sig, men t. Ex. ogsaa til Biskopperne, der saa at sige alle have været mod Sagen og med en vis, jeg kunde næsten sige, Bitterhed eller dog idetmindste en overordentlig Styrke have ytret sig imod den, er det jo dog virkelig ikke saa aldeles urimeligt at antage, at dersom t. Ex. en af disse Mænd eller en af dem, der deelte Ansæelse med dem, kom til at indtage den Plads, som den høitagtede Minister nu beklæder, han da maaskee i sin Samvittighed vil finde, at det maaskee var hans første Pligt at see denne Anordnings Bestemmelser modificerede. Nu har ganske vist en æret Taler (Clausen) her i Salen sagt, at det jo slet ikke var noget Folkeønske, det var kun nogle Enkelte, der enten havde begjært eller benyttet den Frihed, hvorom her er Tale. Jeg maa tilstaae, at det gaaer her som saa ofte, at det undrer mig, at man ikke har sin Opmærksomhed rettet paa, at hvad der er et Folkeønske, skal vise sig her i Rigsdagen, og jeg havde nær tilføiet kun her, men ialtsald væsentligst her, og at det er det, der maa bestemme en Sags Paatrængenhed og Bestimelighed. Nu troer jeg ikke, at den, der er noget inde i vor Rigsdags Historie, skal kunne nægte, at den Gjenstand, der her omhandles, har været der forfulgt baade med Varme og Udholdenhed, og jeg troer derhos, at den høitagtede Minister har oplyst, hvorledes der endogsaa fra Regjeringens Side var en Forpligtelse til at gjøre, hvad den i dette Tilfælde forlangt havde lovet. Naar man har lagt endeel Vægt paa, at det Løfte, som dengang blev givet, og som bevirkede, at Vedkommende, der havde stillet Endringsforslaget, strax tog det tilbage, udtrykkelig sagde, at det var ad administrativt Veie, at disse Duffer vilde blive tilfredsstillede, maa jeg tilstaae, at det forekommer mig, at om man endogsaa strengt taget har fuldkommen Ret til at sige det efter Bogstaven, er man dog, naar man seer hen til de